

Amikor a vadász golyói is veszélyben vannak...

(Riportunk a 3. oldalon.)

Meddig hallgatnak?

A kommunista országok által a Kreml vezetésével Csehszlovákia ellen 1968-ban elkövetett agresszió 21. évfordulójára immár teljesen nyilvánvalóvá lett, amit igen sokan már annak idején fölismertek: ez a nemzetközi büntény nemcsak jogellenes volt, hanem célszerűen, haszontalan és ennél fogva ostoba is. Ma, amikor a bolsevizmus már a szülőföldjén is a legrosszabb válsággal küzd, senki sem hiheti, hogy Csehszlovákia lerohanása bármiféle problémát megoldott volna. Ellenkezőleg, csak súlyosította a bajokat, és évtizedekkel vetette vissza a csehszlovák gazdaságot és kultúrát. Magyarországon is csak a sztalinista reakció hadállásait erősítette meg. Arról nem is szólva, milyen kárt okozott a nemzetközi politikában.

A magyar társadalomban számos politikai csoport és szervezet emelt szót legújabbán azért, hogy a magyar kormány nyilvánosan vizsgálja felül Magyarországnak a „prágai tavasz” eltiprásában betöltött szerepét, ítélje el a törvényes csehszlovák kormány elleni fegyveres beavatkozást és helyezkedjék olyan elvi álláspontra, mely a „korlátozott szuverenitás” brezsnyevi tanának elvetésével a jövőre nézve kizárja hasonló esetek megismétlődését. Legújabbán a Magyar Demokrata Fórum Országos Elnöksége szólította fel erre a kormányt. És jött ilyen megkeresés Prágából is: Dubcek, a Csehszlovák Kommunista Párt egykori főtitkára és Cernik egykori miniszterelnök a magyar politikai vezetéshez is elküldött levélben kért hasonló állásfoglalást.

Az a szilárd véleményünk, hogy a magyar kommunista pártvezetésnek és a kormánynak sürgősen és félreérthetetlenül nyilatkoznia kell ebben az ügyben. El kell ítélnia a Kreml intervencióját és a magyar részvételt abban, meg kell követnie Csehszlovákia népeit, és le kell

vonnia a tanulságot: a magyar demokrácia csak úgy válhat valóra, ha Magyarország nem válik a demokráciaellenes erők szövetségévé, sőt tőle telhetőleg — a nemzetközi jog szabta lehetőségek között — támogatást nyújt a szomszédos országokban munkálkodó demokratikus erőknek. Alkotmányos garanciákat kell kidolgozni arra, hogy az ország és a magyar hadsereg többé ne sodródhasson hasonló szégyenletes kalandba. Mindezt távolról sem pótolhatja az az önmagában öröndetes (de csak a közelmúlt szájkosár-rendszeréhez mérten eredménynek tekinthető) tény, hogy a magyar lapok már hírt adnak a csehszlovákiai rezsím jogsértéseiről, az emberi jogok védelmezőinek tevékenységéről vagy Dubcek megnyilatkozásairól.

Kívánatos lenne, ha nyilvánosságra kerülne az 1968-as fegyveres intervenció politikai előkészítésével kapcsolatos okmányok és dokumentumok. Amíg ez meg nem történik, addig semmi okunk sincs akár csupán részbeni felmentést is adni a Kádár-féle vezetésnek ebben az ügyben. Aki azt állítja, hogy Kádár a csehszlovákiai reformokat és Dubcekot támogatta, a beavatkozást ellenezte, és csak a végső pillanatban, külső nyomásra adta be a derekát és csatlakozott a fegyveres intervencióhoz, annak ezt hiteles dokumentumokkal kell bizonyítania. Addig azonban nem változik meg véleményünk: Kádár János és az általa irányított magyar politikai vezetés a valós magyar érdekek és egyben a politikai tisztesség feláldozásával, szolgálai módon vállalt részt a cseh és szlovák nép nemzeti és emberi jogainak eltiprásában avégett, hogy a szovjet birodalmi érdekek megvédelmezésével egyúttal a saját hatalmának katonai és ideológiai alapjait erősítse meg.

G. Gy.

Sportcsarnok-torzó, avagy mi épül Mohácson?

A mohácsi városi tanács többek közt azzal is hírnevet szerzett magának, hogy az elsők közt — még 1987 őszén — megszavazta, hogy a lakossággal nem fizetett a településfejlesztési hozzájárulást, a TEHÓ-t. Erről beszélgettünk a tanács elnökhelyettesével Wirth Györggyel.

— Amikor a TEHÓ fizetéséről szavazott a lakosság két beruházást céloztunk meg ennek segítségével. A sportcsarnok felépítését és a vízbázis megteremtését, ami két egyenként ezer köbméteres víztározó építését jelenti. Ez utóbbi azóta elkészült.

— A sportcsarnoknak viszont csak az alapjai állnak...

— Ezt a gondot a jelenlegi vezetés az elődöktől örökölte. A sportcsarnok építésére egyesület hoztak létre 1982-ben. Nagy volt a lelkesedés. Sportkörök, társadalmi szervek, üzemek fogtak össze, hogy felépüljön a városi sportcsarnok. Amikor 1983-ban elkezdtek alapozni, az egyesületnek mintegy 16-20 milliója volt erre a célra, de mire a végleges tervek elkészültek kiderült, hogy negyvenmillió alatt nem lehetne elkészíteni. De akkor még tartott a lelkesedés, magam is hordtam a betont és mindenki reménykedett, hogy majd csak lesz valami a sportcsarnokból.

— Nem volt felelőtlenség pénz hiányában egy ekkora beruházást kezdeni?

— Az igazság az, hogy a hatodik és a hetedik ötéves tervidőszakot úgy kezdtük, hogy most még egy-két évig nehéz lesz, de aztán jobb jön.

Erre azóta is várunk. Amikor 1985-ben feloszlott az egyesület, vagyont a városi tanács vette át. Úgy nézett ki, hogy harminchatmillióból be lehetne fejezni a sportcsarnokot. A tanácsnak erre pénze nem volt, így félbemaradt az épphogy megalapozott építkezés. Ezzel függ össze, hogy '87 őszén a testület úgy döntött, hogy nem szedjük be a TEHÓ-t, mert nem tudjuk az állampolgároknak azt nyújtani, amit beígértünk a hozzájárulás befizetése esetére.

— Most mennyibe kerülne az építkezés befejezése?

— Talán százmillióból ki lehetne hozni.

— Van erre pénze a tanácsnak?

— Nincs. Illetve meg lehetne oldani, ha minden fejlesztésre felhasználható forintot erre fordítanánk. De az azt jelentené, hogy a következő két-három évben Mohácson még egy méter járda sem épülhetne. Ez viszont megint olyan döntés, amit nem vállalhatunk.

— A félbehagyott beruházás a legrosszabb beruházás. Amíg a sportcsarnok alapjai állnak, ez mindig szálka lesz a város lakosságának szemében...

— Az biztos. Ezért gondolkodunk most valami olyan megoldáson, ami költségkímélő. Egyszerűsíteni kell a tervet, olyan megoldást kell találni, ami megfelel a tanács teherviselési képességének.

— Tehát a sportcsarnok nem épült fel az eltelt tervidőszakban és most már rövid időn belül nem is fog. Mi épült Mohácson az elmúlt négy évben?

— Az utépítésekre azt hiszem büszkék lehetünk. A város alföldies jellegű, nagyon sok poros utunk volt, szilárd burkolat nélkül. Ezért tűztük ki elsőrendű céljaink közé az útprogramot. Az utak hetven százaléka volt csak szilárd burkolatú, 1985-ben. A tervidőszak indulásakor a kilencven százalékat céloztuk meg és jelenleg már kilencvennyolcán tartunk. Gyakorlatilag városvalamennyi útja pormentes, csak a szigetben a tanyák közt van még néhány földút. Az infrastruktúráis beruházásokhoz tartozik az említett vízprogram, és az is, hogy önerőből megoldottuk Mohács távhívásba kapcsolását, idén október 31-ig pedig ezer új állomás kap telefonvonalat. A Duna túlsó partján vízitársulat alakult, jövőre megoldódik az ottani települések vezeték ivóvízzel való ellátása, ami mintegy harmincmilliósi beruházás.

— Láttam az új középiskolai kollégiumot. Miért kellett felépíteni?

— A demográfiai hullám elért bennünket is. Most elsősorban a középfokú oktatás terén jelentkeztek a gondok. Tavaly hét tanteremmel bővítettük a szakmunkásképzőt. Az új szárny harmincmillióba került. Három középszintű oktatási intézmény van a városban. Gimnázium, mezőgazdasági szakiskola és technikum, valamint a szakmunkásképző, a tanulók nem csak mohácsiak, feltétlen szükség volt erre az új, 160 gyereket befogadni tudó kollégiumra. Hozzájárult ehhez az is, hogy Mohácson beindult a kéttannyelvű gimnáziumi képzés. Erre az egész országból jelentkezhetnek a tanulók, a távolabbról érkezőknek pedig kollégiumi elhelyezést kell biztosítanunk.

Szép eredmények az elhangzottak. Hozzátehetjük még, hogy az általános iskolák tornatermei is elkészültek, a Szabadság utcai iskolában folyó építkezés befejezésével jövő áprilisa valamennyi általános iskolának lesz tornaterme, de a tornacsarnok mégiscsak szálka a mohácsiak szemében.

Jó lenne, ha az évek során nem válna gerendává.

—Tamási—

Párok és stációk

fotó: Kapfinger

Sivít, vagy visít az úttörővasút?

Úttörő helyett csonttörő legyen a neve

Az utóbbi időben többen is megkondították a vészharangot a Széchenyi-hegyi úttörővasút fölött. Urbán Lajos a MÁV elnök-vezérigazgatója az MTI-nek elmondta: alaptalanok a híresztelések, a MÁV nem szándékozik felszámolni a kisvasutat, s korábban sem voltak ilyen elképzelések, bár illetékeltelenek ez ügyben már adtak félreérthető nyilatkozatokat.

Az azonban bizonyos, hogy az úttörővasút leromlott műszaki állapotán mindenképpen segíteni kell. A pályán tartós sebességkorlátozásokat kellett bevezetni; vannak olyan szakaszok, ahol a maximális óránkénti sebesség csupán 10 kilométer. A MÁV Tervező Intézet két évvel ezelőtt elkészített egy rekonstrukciós tervet, ám ez meglehetősen túlzott volt: a MÁV anyagi helyzetéhez képest irreális, több mint 300 millió forintos ráfordítást irányzott elő. Az idén a MÁV vezetője műszaki szakemberekkel megvizsgálta a pályát, s kiderült, jóval szerényebb mértékű felújítás is elegendő a biztonságos közlekedéshez. A rekonstrukció már megkezdődött, ennek során elsősorban a pályát korszerűsítik, hiszen az alagút és a hidak, sőt maguk a szerelvények is jó állapotban vannak. Nagyobb teherbírást sínket fektetnek le, s ahol szükséges, átostálják az ágyazatot, kicserélik a talpfákat. Eddig már több mint 2,5 kilométeren felújították a pályát, a munka jövőre befejeződik.

A MÁV tehát mindenképpen fenntartja a kisvasutat, amely barátságos szerelvényeivel már szerves részévé vált a budai hegyvidéknek, de keresi a lehetőségeket a gazdaságosabb üzemeltetésre. Egyelőre ugyanis csak veszteséget termel az úttörővasút, mégpedig évente növekvő mértékű veszteség keletkezik, tavaly már több mint 15 millió forint volt. Ennek egyik oka, hogy az igen alacsony menetjegy-árak ellenére csökken az utasok száma. Valamikor évente 750 ezer látogatót fogadott az erdeti vasút, 1987 óta pedig alig 350 ezret.

A MÁV vezetése úgy döntött: az eddigiektől eltérő módon kell a kisvasutat üzemeltetni, reklámozni s vonzóbbá tenni. A fő tevékenység — a személyszállítás — nem tehető nyereséggé, ám a kapcsolódó szolgáltatások, az idegenforgalmi szerep erősítése révén igenis csökkenteni lehet a veszteséget. Már folynak az előkészítő munkálatok az új szervezeti forma kidolgozására.

A tervek szerint 1990. január 1-jétől a MÁV leányvállalatként, vagy más önálló elszámolási egységként működik a kisvasút, s tág lehetőségeket kap arra, hogy megteremtse a színvonalas, s egyúttal jól jövedelmező idegenforgalmi, vendéglátó és egyéb szolgáltatások feltételeit. Sokféle, eddig nem kellőképpen vagy egyáltalán nem kihasználható lehetőség kínálkozik: lehet például ajándéküz-

letet, gyorsbűfét nyitni, panziót kialakítani, sportpályát létesíteni. A két végállomáson lévő, hosszú idő óta zárva tartó éttermet is hasznosítani kell. Az ötletrészlet gazdag üzemeltetéssel belátható időn belül önfinanszírozóvá válhat a kisvasút. Az ötletrészlet, a társadalmi munkát vállalókat, a befektetni szándékozó partnereket várja a MÁV, néhányan, így például a Hungária Biztosítóval már meg is kezdte az üzleti tárgyalásokat.

Am továbbra is megmarad a kisvasút oktató, nevelő funkciója. A cél változatlan: minél több gyermek ismerje, kedvelje meg a vasutat, s szokja meg a pontos, szorgalmas, lelkiismeretes munkát.

Az úttörővasút jövőjével foglalkozó tanácskozáson több ízben felvetődött, indokolt-e ezt a nevet megtartani. A MÁV vezetője szerint a kisvasút nyitva áll minden 10–14 éves kiskorú előtt, a felvételnél nem a (bármilyen) mozgalmi tagság alapján kell dönteni. Természetesen mindenki szabadon élhet mozgalmi életet, de szigorúan a szolgálati időn kívül. Gondolkoznak a névváltoztatáson, ám a névadást nem sajátítja ki magának a MÁV. Bárki beküldheti ötletét a vezérigazgatóságra, s a legtalálóbb nevet viseli majd a jövőben a budai hegyvidéken kanyargó kisvasút.

(Lehetne esetleg az úttörő helyett csonttörő... A szerk.)

Ki seper be a kisipartól?

Konzerven él, kocsiban hál

A kisiparosok érdekvédelmi szervezete méltánytalannak tartja, hogy az áru fuvarozásban, illetve a személyszállításban dolgozó vállalkozók, ha munkájuk során devizához jutnak, abból nem részesülnek. Hazánkban jelenleg a 160 ezer kisiparos közül mintegy 40 ezren foglalkoznak személyszállítással és áru fuvarozással. Mind nagyobb azoknak a száma, akik külföldön vállalnak munkát, bekapcsolódnak a nemzetközi áru fuvarozásba, az ő bevételeik hetente átlagosan 3000 márka. Arra is megvan a jogi lehetőség, hogy a külföldi állampolgár a taxis igénybevé-

mezés szerűen ugyancsak valutában fizeti. A jelenlegi szabályok szerint azonban a magyar vállalkozó nem jut hozzá ehhez a bevételhez; a külföldi fuvaroztató valamelyik magyar banknak küldi meg a devizát, a kisiparos pedig annak forint értékét veheti át. Arra ugyan megvan a lehetőség, hogy ha a devizaengedéllyel rendelkező kisiparos külföldön dolgozik, a hivatalosan járó napidíj-megtakarítás 75 százalékát elhelyezhesse devizaszámlájára, ám ezt a szállító kisiparosok méltán nyugtalanítónak tartják, hiszen a szállásköltségre és az ételmisszervizálásra szánt összeget a kisiparos csak úgy takaríthatja meg — a gyakorlat szerint —, hogy magyar konzerven él és a kocsiban alszik. Ugyanakkor az egyedi külkereskedelmi engedéllyel rendelkező kisiparosok visszavásárolhatják devizabevételük 10 százalékát, és így mód van arra, hogy azt korszerű gépek vásárlására fordítsák. A magyar szállító kisiparosok éppen ezért követelik, hogy devizabevételük egy részét valutában kapják meg, és azt szabadon használhassák fel például arra, hogy új tehergépjárművet vásároljanak. A Magyar Nemzeti Bank és a KIOSZ megkezdte a tárgyalásokat a helyzet rendezésére, ám egyelőre nem sikerült megállapodni.

Gépipari Alkotók Alapítványa

Adományok a tudományra

A Gépipari Alkotók Alapítványát a múlt év végén hozták létre a Gépipari Tudományos Egyesületben azzal a céllal, hogy a közérdeklő adományokból a GTA felkarolhassa a magyar gépipar fejlődését, illetve értékeinek megőrzését előrelépő kezdeményezéseket. Töb-
bek között támogatni szeretnék a szakmai tudományos ismeretek fejlesztését, tanulmányutakat, a tudományos konferenciákra való részvételt, a diplomamunkák hasznosítását, a technikatörténeti értékek megőrzését, valamint az ösztöndíjakat és a rászoruló idős gépipari szakembereket. Fri-

waldszky Gyula, a Gépipari Tudományos Egyesület megbízott ügyvezető főtűkára az MTI munkatársának elmondta: az induló tőkéhez képest máris szépen gyarapodott az alapítvány vagyona. A 100 ezer forintos induló tőke, amelyet a Gépipari Tudományos Egyesület adományozott és juttat négy évben keresztül az alapítvány-
nak, már közel 2 millió forintra duzzadt. Ehhez vállalatok és magánszemélyek egyaránt hozzájárultak. A legnagyobb befizetés elérte az egymillió forintot, s voltak 3–5 ezer forintot egyéni adományok is. Az alapítvány kezdeményezői

azzal is igyekeznek kedvet csinálni az alapítvány számlájára történő befizetésekhez, hogy az adományozó legfeljebb 70 százalékos értékhatárig előírhatja az alapítványi célok közül mire fordítják és milyen területen használják föl adományát. A fennmaradó pénzből az alapítvány főként azokat a kezdeményezéseket szeretné finanszírozni — nyilvános pályázatot útján — melyekre az egyesületnek nincs kellő anyagi ereje; így például a technikatörténeti értékek megmentését, vagy a diplomamunkák hasznosítását. Az első pályázat kiírására ez év őszén kerül sor.

D Á T U M

1989. augusztus 10.

Két év alatt félmillió

Növekvő számban áramlanak az NSZK-ba a németajkú vagy német származású kitelepülők Kelet-Európából, elsősorban Lengyelországból és a Szovjetunióból. Tavaly összesen 202673 ilyen bevándorlót regisztráltak a nyugatnémet hatóságok, közülük 47572 fő szovjet földről jött. A bonni kormány eleinte szorgalmazta ezt a folyamatot és most is megad minden tőle telhető támogatást a jövőbenieknek, de mind nagyobb gondokkal küzd, mivel a társadalom növekvő ellenállással fogadja az áttelepülőket.

Közülük az NSZK-ba — 1988 első felében csak 16479-en. A népvándorlással fenyegető, drámai arányú növekedés látán a bonni kormány július elején Moszkvába küldte Waffenschmidtet, a belügyminisztérium parlamenti államtitkárát, hogy tárgyaljon Bakatyin szovjet belügyminiszterrel és más kormánytisztviselőkkel a német kisebbség életkörülményeinek javításáról és nemzeti jogainak biztosításáról. A Szovjetunió egyébként a Gorbacsov bonni látogatása alkalmából június 13-án kiadott közös szovjet-német nyilatkozatban kötelezettséget vállalt a német kisebbség védelmére.

Waffenschmidt ellátogatott Kazahsztánba, ahol egymillió német él. Sztalin deportáltatta őket ide, amikor az 1941-es hitlerista támadás után felszámolta a Volga vidékén élő németek autonóm köztársaságát. A Volga mentén ma csak vagy negyvenezer német maradvány él. Ezek azonban más szovjet területeken élő németekkel együtt azt kívánják, hogy legalább valamelyes autonómiát kaphassanak — és épp ott. „Kis német haza” lenne számukra a volgai német autonóm köztársaság egykori közege, a német kultúra, iskoláztatás és gazdasági kezdeményező egyfajta központja. Az autonóm köztársaság helyreállítására egyelőre nem gondolnak, Waffenschmidt azonban már ezt is fölvetette.

Az idő sürget

Ámde, ha újraszületnek is a volgai köztársaság, nem lenne képes befogadni valamennyi szovjet-németet. De ha javulna helyzetük, sokan hajlandók lennének mai lakóhelyükön maradni. Az emberek azonban bizalmatlanok, és fogytán a türelmük. Erre mutat, hogy csu-

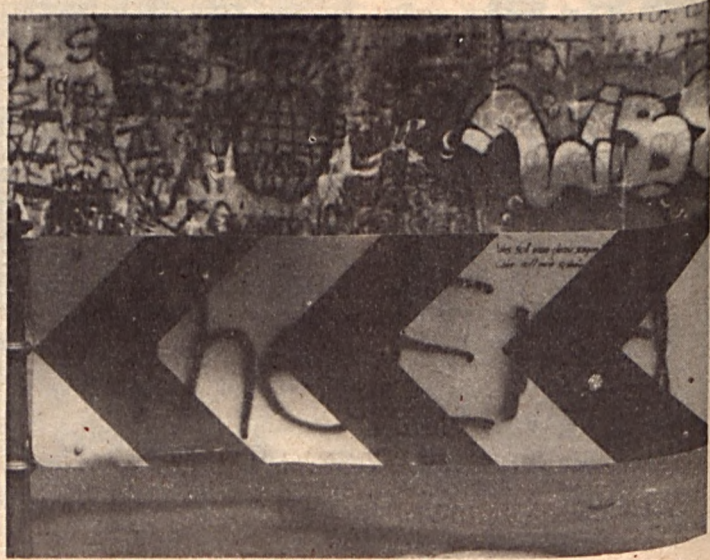
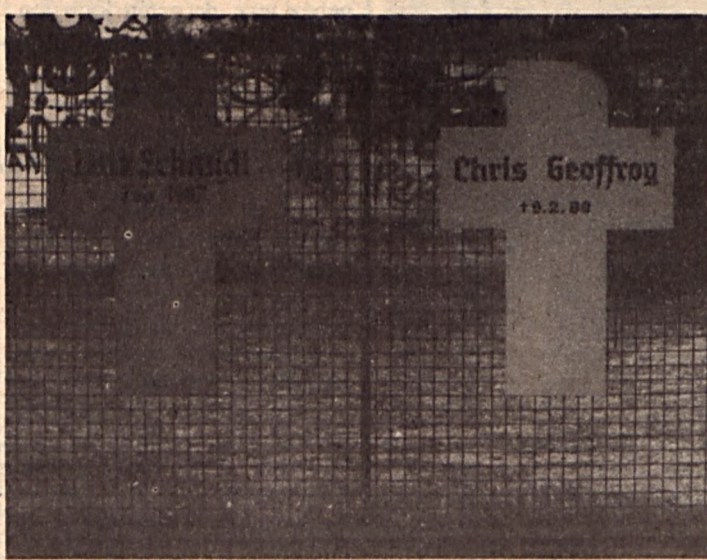
NÉMET SORSOK

IDEGENBEN

OTTHON

† 6. 2. 89.

Képek a berlini NAGY FAL környékéről, ahol a menekülőket lelövik. A harc a fal ellen folyik tovább.

„Kis német haza” szovjet földön?

A Szovjetunióknak még mintegy kétmillió német származású lakosa van. 1989 első felében 41806-an vándoroltak ki

Munkásgyűlés kérdőjelekkel a Zsolnayban

Magánmorfondírozás

Kedden részt vettem Pécsen a Zsolnay porcelángyárban mérsékelt hangnemben megrendezett munkásgyűlésen. Azon a munkásgyűlésen, aminek összehívását a dolgozók kérték, és amin hivatalos meghívó helyett néhány munkásnév kérésének eleget téve jelentem meg. Végighallgatva a felszólalókat számomra sok kérdés maradt megválaszolatlanul.

Nem vagyok közgazdász, így az igazgató úrtól elhangzott számadatok nem sokat mondtak nekem. Gondolom rajtam kívül a megjelentek közül is csak kevesen tudtak azokkal érdemben valamit is kezdeni. Nem sokat mondtak, hacsak azt nem, hogy a Zsolnay jelenségért egyedül és igazán az állam felelős. A kizsákmányoló hatalom jelen esetben a magyar állam, a magát szocialistának valló társadalmi rendszer, így ez az állapot tarthatatlan, sokunk véleménye szerint.

Sajnos, ezzel a gondolattal nem tudtam azonosulni (bármennyire rávilágított a hibás szabályozásra, a lehetetlen bér-szabályozásra), mert úgy gondolom, hogy a gyárat mégiscsak az igazgató vezeti. S az igazgatónak egyben menedzsernek is kellene lennie. A menedzser-igazgató azért kapja a nagy fizetést, hogy vállalja vegye, megoldja a gyár súlyos gondjait. Olyan megoldást keressen és találjon, amelyben

nem kell lemondania az általa példaként felhozott japán vagy más tőkés piacról sem. Ha pedig ennek a feladatnak nem képes megfelelni, akkor félre áll, és átadja helyét egy menedzszerszemléű, új igazgatónak, aki vele szemben magáénak érzi a gyárat, s munkásai bér és prémium kérdésében annak

nemcsak jogosságát ismeri el, nemcsak siránkozni tud, hanem képes felderíteni azokat a csatornákat, lehetőségeket, hogy a magas nyereséget megtermelő dolgozók is megtalálják számláikat gyárkapun belül.

Hamisnak érzem azt a magyarázatát, miszerint a hírzáratot a gyár jó hírnevének a

megőrzése érdekében rendelte el. Azért, mert nyár van és sok külföldi (köztük nyugatnémet és dán) állampolgár tartózkodik az országban, és egy belső harc kirobbanása esetleg veszélyeztetné a már kialakult üzletet. Bizonyára rajtam kívül mások is észrevették, hogy a külföldieket egy számukra olcsó

pihenést biztosító ország belügyei nem érdeklik. Közülük is csak azok szereznek tudomást belharcainkról, akik a magyar sajtót olvassák, akik tudnak magyarul. Ők viszont a hírek miatt nem az üzletről mondanak le. Hanem szolidárisak velünk, szolidárisak a munkásokkal, akiket nemcsak munkáltatóik zsákmányolnak ki, hanem sokszor erejüket is meghaladó többletmunkával saját magukat is maximálisan kizsákmányolják, a magasabb fizetések reményében. Amik aztán egyáltalán nem tartanak lépést a növekvő inflációval. Szűk, baráti körben tanácsokat is adnak nekünk nyugati munkásbarátaink: erős, a munkások valódi érdekeit képviselő szakszervezetet kellene itt is választani, mondják, és természetesen a munkást meg kell fizetni és kell még menedzser is, aki felfuttatja az üzletet, és meg is tartja azt, vagyis végre tulajdonosi szemlélet is kellene ebben az országban.

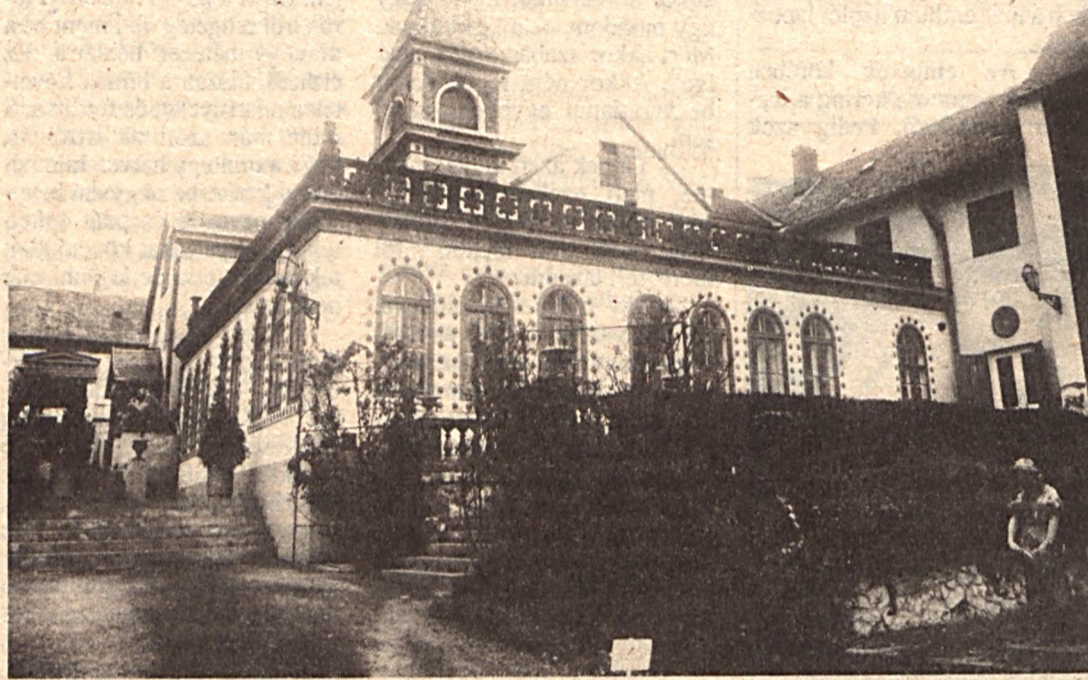
Sérelmezte továbbá Bosnyák János igazgató úr, hogy lapunk nem volt vele szemben korrekt. Hiába hívtam fel telefonon, hiába kértem, hogy fogadjon, ő ettől mereven elzárkózott. Lehet, hogy a vele való találkozás, beszélgetés alkalomával meghallgathattam volna soványka érveit, más összefüggésekre is rávilágíthatott volna. De nem hiszem, hogy a lényeg, a dolgozók jogos sérelmét elkenőzhette volna. Írásom tárgyát tekintve a felszólaló munkások és a munkásgyűlésen résztvevőkkel való beszélgetés nem megtámogatott, mint a kidőlni készülő tűzfalat, hanem megerősítették azt. Számára még mindig az a tájékoztatás a korrekt, ami nem tá-

jékoztat. Ami sejtet valamit, és amiről csak akkor szabad beszélni, amikor, ha rosszul is, de megoldódott. Bár a bér és prémium kérdésében a munkásgyűlés sem hozott igazán megnyugtató megoldást véleményem szerint. Sérelmeim lapunk hasábjain is kifejtette volna, mindenki számára nyitottak vagyunk. Ezért nem értem harcos kirohanását a Dátum ellen. A magam részéről örülök, hogy nem az ő szemüvegén át tekinthetem bele a gyár életébe. Nem tőle tudtam meg azt sem, hogy gyáron belül nem működik megfelelően az információs rendszer vagy ha mégis, csak nagyon lassan jutnak el a hírek egyik műhelyből a másikba, és ezért előfordul, hogy a dolgozókat alig vagy félreérthetően informálják.

De nem tudok vele együtt érezni, nem tudom őt sajnálni, hogy nyugdíj előtt állva (ha jól értesültem még fél éve van vissza) együtt érez munkásai- val, akinek bére lassan fabatkát sem ér, megérti őket, mert ő is volt szegény, ő is szegényemberként kezdte karrierjét. Elhiszem. De ő nem szegényemberként megy nyugdíjba. (Magas bér és prémium után magas nyugdíj jár.) Mit szóljon az a munkás(nő), kinek panaszokodjon aki csak 5000—8000 forintos fizetése után kap majd „jól megérdemelt” nyugdíjat.

Megértem, hogy nem könnyű negyven év után, amikor az ember(ek) hozzászoktak a felülről irányított kész válaszokhoz, megoldásokhoz, az áhított önállóságban egyedül dönteni a saját dolgainkban. Munkásoknak és igazgatóknak egyaránt.

Veress Éva

Nyugalom. S mi van a falak mögött?

fotó: ka

Befulladt a Rodostó?

Kidőló munkásör-üdülő

A turistautat másfelé vezették

Nem kell Rodostóba utazni, ha önként vállalt, vagy keresett száműzetésbe kíván vonulni az ember. Kapaszkodjon fel egyszerűen a badacsonyi heggye tetejére, végig a betonúton, és alig egy kőhajításnyira a hegytetőtől megpihenhet. Széles ívben előtte rajzolódik ki a mélyben a Balaton zöldes foltja, és szinte a lába alatt, a bazalton szép motívumot rajzol, kordonra fűzött szőlőrengeteg. Csakhogy Tördemicről hiába teszi meg a néhány kilométeres kaptatót, az egykor keresett menedékházat nem találja. Helyén és a környékén gondosan lekerítve, lezárva a munkásör-ség pihenőháza. A táblán diszkrétan nem jelzik azt, ki is a tulajdonos, csak annyi áll rajta: Rodostó pihenőház. A fel-

irat valójában pontatlan, hiszen alszerénység pihenőháznak nevezni a több épületből, melléképítményekből álló üdülőt. Körben, egészen a kerítésig, nyírt gyep, szépen formázott fajták, festett kerti padok..., amíg a szem ellát. Vagy inkább amíg az ember belát a zárt kapun. Remek ölet ugyanakkor, hogy az alatta húzódó útról, a faluból nem látni az „objektumot” bukszussal, fákkal telepítették be a környeztet.

Néhány száz méterrel lejjebb idős, fejkendős asszonyt kérdezzünk. Abahagyja a kapálást, kevés szóval felel:

— Nem mondanak az emberek semmit a munkásör-üdülőről. Én ott dolgoztam pedig hét évig, amíg leszálalkoltak.

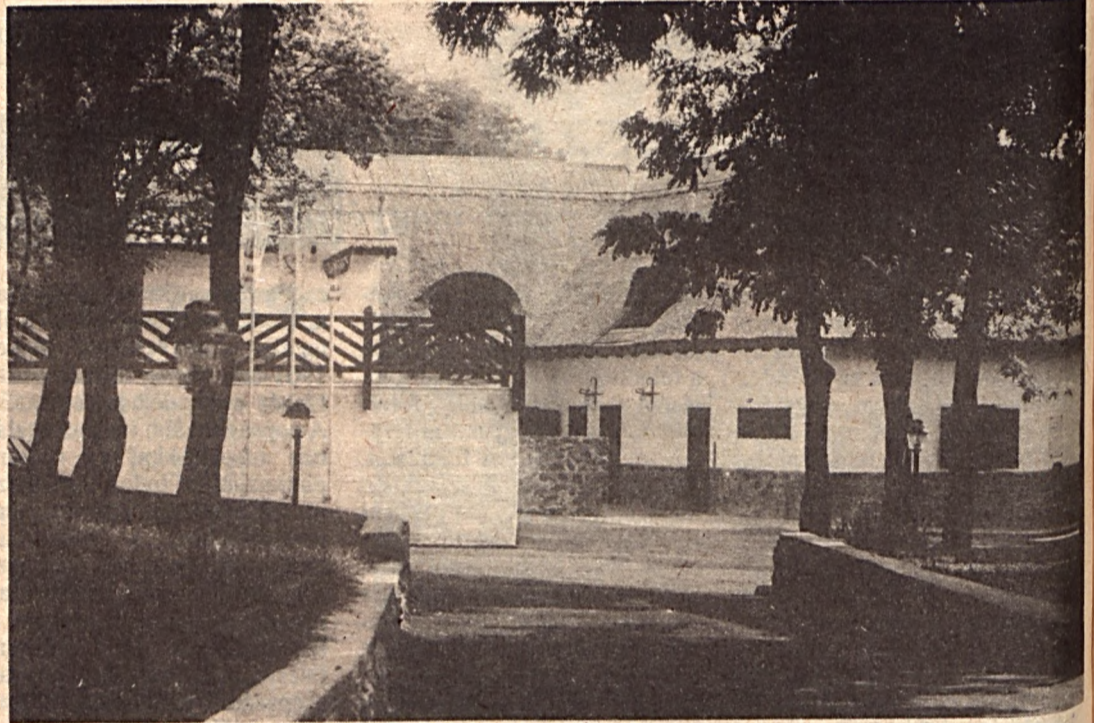
Akkor még a csepelieké volt, jöttek a turisták. Hetente hatvan, hetvenen is megfordultak. Az arrajáró meg egy fröccsöt ihatott a kisbúfében. Azután kerítették le szögesdróttal. Néztem a lépcsőt, az a turistaúton vezetett, mindig rendben kellett tartanom. Most úgy benőtte a gaz... Alig használják, mert a turistautat elvezették másfelé.

Miért is venné arrafelé az útját akárki? A munkásörökön kívül. Az elmúlt hét vasárnapján egyetlen kis ARO parkolt a „Rodostóban”.

Már ők is másfelé, netán a Rákóczi járta Rodostóba tartanak?

K. Zs.

Fotó: Kapfinger András

A
DÁTUM
Lap- és
Könyvkiadó
Rt.

kiemelt
bérezéssel
újságíró
munkatársat
keres

Budapestiek
Jelentkezését várjuk.
☎ 74/16-277

Telefax
99

ezer Ft-ért

csak a
Microsystemnél!

Microsystem Rt.

1122 Budapest
Városmajor u. 74.
Tel.: 565-366
Telex: 22-3768
Fax: 559-296

7621 Pécs
Kazinczy F. u. 6.
Tel.: 72-25-212
Telex: 12-795
Fax: 72-25-212

APRÓHIRDETÉS

Hároméves Skoda 120 L méltányos áron eladó. Érdeklődni: reggel-este: 72/17-154-es telefonon.

35 éves 183/79 szőke, káros szenvedélyektől mentes férfi vagyok. Várom 20 évtől lányok, asszonyok fényképes bemutatkozó levelét. Autóm, kertes családi házam van. Leveleket „Last and Faund 269611” jellegére a szekszárdi hirdetőbe várok

Eltartási szerződést kötnék idős, magányos emberrel ingatlanért. „Tisztelet, megbecsülés” jellegére Baja, Petőfi u. 82.

Szálkai elágazóban újtelepítésű szőlő pincével eladó. Potyondi László Szekszárd, Allende u. 3.

Eladó Érd, Gyula utcában 200 négyzetméter építési telek 20 m²-es nyaraló épülettel. Ajánlatot „Augusztus 20. 269615” jellegére a szekszárdi hirdetőbe várok.

Hirdetését
telefonon is
feladhatja!

Szekszárdon: (74)

16-277

13-603

14-626

16-854

11-946

16-184

12-061

16-094

11-109

13-773

14-452

11-672

15-271

12-471

14-137

Dombóváron: (74)

66-799

65-174

Pakson: (75)

11-173

Tolnán: (74)

40-476

40-317

Gerjenben: (75)

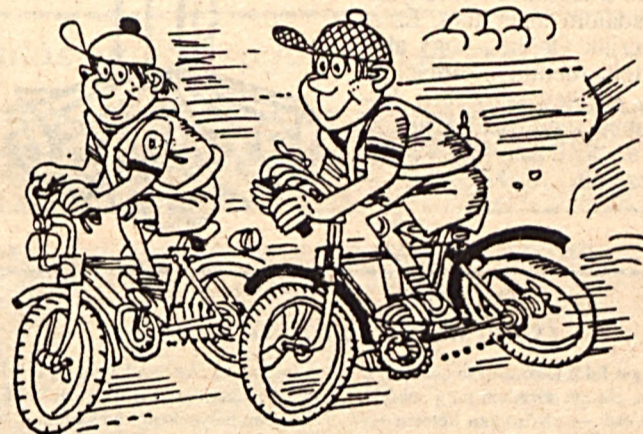
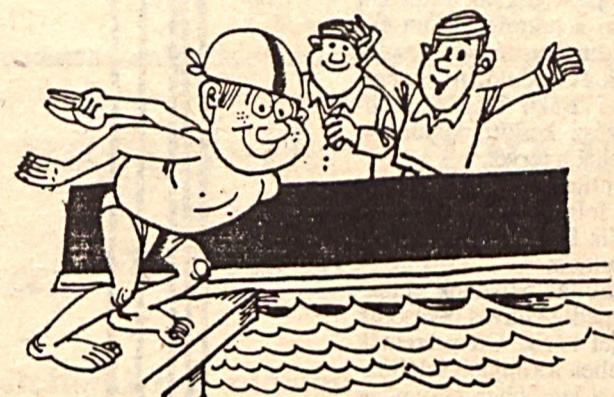
37-060

Gyere

Fadd—Domboriba

1989.

augusztus 12—13-án

1989. augusztus 10.

D Á T U M

7

Új könyvek
a Babits Kiadótól

Hamarosan megjelenik:

Csáth Géza: Napló

Magyarok 1989/4.

Arany János: Toldi trilógia
(minikönyv)

Petőfi Sándor: János vitéz
(minikönyv)

A minikönyvek korlátozott példányszámban,
díszes kivitelben kerülnek kiadásra.

Megrendelhető a kiadónál:

7100 Szekszárd, Pf.: 237.

Lapunk budapesti terjesztésére

magas jutalékkal

vállalkozókat

keresünk

Dátum Lap- és Könyvkiadó Rt.
Szekszárd, Bajcsy-Zsilinszky u. 7.
Telefon: (74) 16-277 Telefax: (74) 15-275.

A Paksi „Vörös Csillag” Halászati Termelőszövetkezet
1989. augusztus 15-én Dunaföldváron a híd mellett a Dunán

megnyitja
halasbárkáját

Nyitvatartás:

hétfőtől-péntekig 07—17 óráig,
szombaton: 07—12 óráig, vasárnap: 07—09 óráig.

Várjuk kedves vásárlóinkat!

